

מלכת הכינים המתות

אחד עשר שירים מתוך המחזור "רוזריום"

א.

היא גדלה והיא גדלה והיא הולכת
והיא נמתחת. בגלים. כמו רשת. גלגלים
עושים את זה, שפכה היא תלך
והיא הולכת נחושה עכשו.
כל פעם מישוהו קורא שתסתובב
כאלו יש לה שם.

ראיתי את זה. מהגב.
מה שזכרתי לכתב.
מה שדברתי אמת.

ב.

והיא קמה.
גברתנו של הים
גברתנו של הטוב
לא קראנו לה אָמָא
כי הדם יבש על שפתינו
כן יללנו פרוע
בגלל שהיינו תנים.

ד.

היו ארצות קטנות בברכה הגדולה
והיתה רק שפה אחת
ושלט כחל.

לעסנו בלי הפסקה.
מי שהלעיט אותנו תולעים מפה לפה
קראנו לו אבא.
שטחנו תחנה לפניו.
למדנו לצוד.

ה.

הקדושה של הילדים קוראים לה סנטה
אמא רלה מריה
גברתנו של האכל, והיא מגנה עליהם
מאבא, כשאפשר

ו.

אני בעיני ראיתי אני
אספר, מה שלמדתי על פה
והבאתי משם

ויהי בימי שתי קדנציות
לשפת הברכה הגדולה
ופני הברכה לא צלולים וראי אין בהם.
הנביא אמר: הם ילכו אחריו.
אמרנו: נלך.

וכשהמלך אמר היינו מוכנים
אבנים בכיסים וצידה
ואחר כך ספרנו שנים
ולמדנו בנים ובני בנים לחכות
לאות, למלה.

וספרנו: רצה הגורל וקרה לנו גם
שהיינו מוכנים כבר מראש,
אפלו שלא הגיע אלינו
מה שהמלך אמר.

ז.

הֵיִינוּ קְשׁוּרִים בְּחָצֵר
וְהֵיִינוּ כָּל כֶּךָ רַעֲבִים
וַיִּדְעֵנוּ שָׂרֵק בִּפְקֻדַּת הָאֲדוֹן נִנְצַל

הִתְאַמְנוּ שְׁעוֹת בְּנִבְיָחָה
עַד שְׁאֲחֵד נִבְח: "תִּקְחָה"
וְשִׁסֵּינוּ בָהֶם אֶת עֲצָמֵנוּ.
הֵיִינוּ צְרִיכִים לְאֹכֶל.

י.

הִיא מִתְגַּלֶּה בְּמִקְהֵלָה
בְּעוֹגֵב בְּמִסְרָק
הַסְמִיָּה, הִיא מְחוֹלֶלֶת נִסִּים
מְקִימָה מֵתִים מַעֲרִיָּה בְּסִטִּירָה יְלָדִים
הַהוֹלְכִים בְּשִׁנְתָּם
וְזָרְקוּ אוֹתָהּ לְאָגֶם
לְבָדֵק אִם הִיא צָפָה
הִיא מִתְגַּלֶּה
בְּעֵשֶׁן קֶרֶבֶנוֹת
מִכֶּסֶה
מְטַהֶרֶת אוֹתָנוּ בְּנִפְט
מְסַרְקֶת לִפְנֵי הַשָּׁנָה שְׁעוֹת עַל שְׁעוֹת.
תִּנִּי בְרוֹז לְנֶפֶח, מְסַרְקוֹת לְבָנוֹת,
מְסַמְרִים לְנֶגֶד וּפְטִישׁ לְאֲבוֹת,
הַקְדוּשָׁה הַלּוֹחֶמֶת אֲמֵנוּ
שׁוֹמְרֶת חֲדָרֵי הַמִּטּוֹת
הַכּוֹכֵב הַזּוֹרֵחַ בְּהָר,
מַלְכַת הַכְּנִים הַמֵּתוֹת.

יא.

וְהִיא מִתְגַּלֶּה וְהוֹלֶכֶת, וְהִיא מִתְרָאָה כְּצִפּוֹר
וְהִיא מְכַנְפֶּת טְפָרִים אֲדָמִים וּפּוֹרֶשֶׁת אוֹתָם
אֶל הַלֵּילָה
אֶל הַחוּץ הַנוֹשֵׁם, הַכֶּהָה
וְכָל מָה שֶׁקָּרָאוּ לוֹ צִפּוֹר עָף הָרַחֵק מִתַּחְתֵּיהָ
כִּי הִיא הַצִּפּוֹר הַגְּדוֹלָה, הַכְּבֵדָה,
הַכְּפוּפָה מִלְדוֹת.
הַכְּבִידָה מְרִימָה אוֹתָהּ הַלָּאָה
מוֹשֶׁשֶׁת אוֹתָהּ מִרְחוֹק אֶל הַכֶּסֶס הַזּוֹרֵחַ בְּרוֹם
הָרָקִיעַ גְּבוּהָ, לְרֹאוֹת
אֵיךְ הַמֶּלֶךְ קָטָן וְצוּחַ, הַתִּנִּים כְּנָחִיל
חֲרָקִים וּבוֹרוֹת הַמַּיִם חוֹרֵי מְסַמְרִים סְתוּמִים
וְכָל הַיְלָדִים נִקְדוֹת עֶפְרוֹן בְּהִירוֹת,
מְצַדִּיקוֹת רַחֲמִים

יג.

אֲלֵיךְ אִמָּא בָּאֵנוּ מִתַּחֲטָאִים לְגִדְל.
זַחֲלָנוּ, מַעֲכָנוּ, לְעֵסָנוּ
חֲמִסָּנוּ חוֹסֵי עָלֵינוּ
שִׁמְנוּ מְאֹד.

בָּאֵנוּ גְבוּהִים וְכְבִידִים
וּבִקְשָׁנוּ עַל הַיָּדִים
הֵיטָה לָנוּ אִמָּא קִטְנָה
וְלֹא הִפְסַקְנוּ לְרִצּוֹת
אֲכָלָנוּ
בִּקְשָׁנוּ
חֲמִסָּנוּ
עוֹיִנוּ
פִּשְׁעָנוּ
שִׁבְעָנוּ
גִּמְרָנוּ
הֵיִינוּ אָבָא שְׁלָנוּ
אֵין לָנוּ שְׁאֲרִיּוֹת
וְאֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים.

יד.

כְּשֶׁבֹאֲתִי אֵלֶיךָ הַתַּחֲנִנָּתִי
כְּמוֹ שְׁמִבְקָשִׁים מֵאֲבָא
אִמָּא קִטְנָה כְּבִדָּה מֵרַחֲמִים
אִמָּא צָפוֹר
אֲנִי צָפוֹר אֲנִי
תִּרְצִי בִי
תֹאֲהָבִי אוֹתִי תֹאֲהָבִי אוֹתִי תֹאֲהָבִי אוֹתִי

לְפָחוֹת תִּבְלָעִי אוֹתִי חֲזָרָה
הֲרִי אֲנִי הַצָּפוֹר הַקִּטְנָה הַקִּטְנָה
בֵּת הַזְּקוּנִים שֶׁל הַצָּפוֹר הַקִּטְנָה
הִיא אִמָּרָה: אֶת שְׁמִנָּה וְגַם: שׁוּב אֶת בּוֹכָה
זֶה לֹא מֵהֶצֶד שְׁלִי, כְּלוּמָר בְּמִשְׁפָּחָה אֲבָל
כְּשֶׁעָפְתִי מִשָּׁם וְרָאוּ לִי
יָדַעְתָּ שְׁאֲנַחֲנוּ דּוּמוֹת
וְאִמָּרְתִּי: תִּרְאִי וְאִמָּרְתִּי: הִי
בְּרוּכָה לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים אִמִּי
אֲשֶׁר עַל הַסֶּדֶר הַטּוֹב
וְעַל הַהֶגְיוֹן הַבְּרִיא

טז.

הַשְּׁחַר עָלָה אִמִּי
הַשְּׁעַר אִמִּי נְעוּל
וְכָל הַחוֹרִים הַשְּׁחֹרִים דּוּמִים
כָּל כֵּן שְׁשִׁכַחְתִּי מַה שֶּׁעַר.
פִּתְחִי לִי שְׁעַר אִמִּי
הִנֵּה יִרְדְּתִי מֵאֵד.